प्रगृह्य कार्म्मुकं घोरं गतः शक्ररथं प्रति। बलश्चाप्यसुरश्रेष्ठः प्रगृह्य महतीं गदां।
ध्रुवाय वसवे मूर्द्ध्नि रौद्रोऽभिचेप दानवः। तस्य निर्म्मथितस्त्वंसो हेमचित्रञ्च वर्म्म वै।
गदावेगेन भीमेन ध्रुवस्य समरे तदा। शेषास्तु वसवः सर्व्वे दिव्यास्त्रैर्घोरदर्शनाः। १२२७०
प्राच्छादयञ्चणे दैत्यमादित्यमिव तोयदाः। ततः सोऽमर्षितो बाणैर्व्वलो दानवसत्तमः।
अवातरद्रथात्तस्माद्गदामुद्यम्य वेगवान्। शिरःसु पातयामास शत्रूणां तां गदां तदा।
दिशः प्राद्रावयत्सर्व्वास्त्रिदशान् सा महागदा। इन्द्राशनिरिवेन्द्रेण प्रवृद्धा सुमहास्वना।
तस्याः सविद्युद्घोषायास्तेन शब्देन वेजिताः। व्यद्रवन्त परित्रस्ता रथेभ्यो रथिनस्तदा।
तदुदीर्णं रथानीकं सूर्य्याभं मेघनिस्वनं। देवानां शरधाराभिरभ्यवर्षत्समन्ततः। १२२७५
क्षुरप्रैर्विशिखैर्भल्लैर्वत्सदन्तैः शिलीमुखैः। मुञ्चन्मुञ्चन्महातेजाः प्रत्यविध्यन्महासुरं।
बलकस्तु महाबाहुर्व्यादितास्य इवान्तकः। तडिद्गुणार्कसदृशो वैश्वानरसमप्रभः।
पिबन्निव शरौघांस्तान् देवचापसमुत्थितान्। अभ्यद्रवत दैत्येन्द्रो महार्णव इवापरः।
अवस्फुर्ज्जन् दिशः सर्व्वाः स्वेन वीर्य्येण दानवः। आरुजंस्त्रिदशान् दैत्यः सिन्धुवेगो नगानिव।
अभ्यद्रात्तरसा देवान् वायुर्वृक्षानिवौजसा। समयंश्च महेष्वासान वसुभ्यां समसज्जत। १२२८०
आपश्चैवानिलश्चैव ववर्षतुररिन्दमौ। शरवर्षाणि दीप्तानि मेघाविव परन्तपौ।
छिन्नांस्तान् विशिखान्दीप्तांश्चिच्छेद स नभस्तले। अभ्यमाणस्तत् कर्म्म ध्रुवस्तमभिदुद्रुवे।
तौ समं शरवर्षाभ्यामन्योन्यमभिजघ्नतुः। उत्तमाभिजनौ शूरौ देवदैत्यौ यशस्करौ।
तौ नखैरिव शार्दूलौ दन्तैरिव महाद्विपौ। रथशक्तिभिरन्योन्यं विशिखैश्चाप्यकृन्ततां।
निर्भिन्दन्तौ च गात्राणि विलिखन्तौ च सायकैः। स्तम्भयन्तौ च बलिनौ प्रतुदन्तौ रणे स्थितौ। १२२८५
चरन्तौ विविधान्मार्गान्मण्डलानि च भागशः। मुञ्चराजघ्नतुः क्रुद्धावन्योन्यमभिमानिनौ।
असिभ्यां चर्म्मणी दिव्ये विपुले च शरासने। निकृत्याऽचलसङ्काशौ बाहुयुद्धं प्रचक्रतुः।
व्यूढोरस्कौ दीर्घभुजौ नियुद्धकुशलावुभौ। बाहुभिः समसज्जेतामायसैः परिघैरिव।
तयोरासीद्भुजाघातनिग्रहः प्रग्रहस्तथा। अतीव भीमः संह्रादो वज्रपर्व्वतयोरिव।
द्विपाविव विषाणाग्रैः शृङ्गैरिव महावृषौ। अन्योन्यमभिसंरब्धौ मुहूर्त्तं पर्य्यकर्षतां। १२२९०
ततः पराजितो देवो बलकेन तदा ध्रुवः। रथं त्यक्त्वा भयात्तस्य प्रनष्टः प्राङ्मुखो वसुः।

इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे भविष्यपर्व्वणि वामनप्रादुर्भावे देवासुरयुद्धे पञ्चचत्वारिंशदधिकद्विशतोऽध्यायः॥२४५॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ पुनरेव तु तत्रासीन्महद्युद्धं सुदारुणं। क्रुद्धस्य नमुचेश्चैव धरस्य च महात्मनः।
संरब्धौ च महाबाहू महेष्वासावरिन्दमौ। परस्परमुदीक्षेतां दहन्ताविव लोचनैः।
विस्फार्य्य च महच्चापं हेमपृष्ठं दुरासदं। संरम्भात् स वसुश्रेष्ठस्त्यक्त्वा प्राणानयुध्यत।
स सायकमयैर्ज्वालैर्धरो दैत्यरथं प्रति। भानुमद्भिः शिलाधौतैर्भानोः प्राच्छादयत् प्रभां। १२२९५
ततः प्रहस्य नमुचिर्धरस्य तु शिलाशितान्। असृजत्सायकान्दीप्तान् भीमवेगान्दुरासदान्।